

N.º 6 (a) Patent n.º 113.982 Preu: 20 cts.

esquits

Suplement d'EN PATUFET

EL NEN RIC I EL NEN POBRE

Ayuntamiento de Madrid

El nen ric i el nen pobre

UNA vegada era un nen que era tan ric, que així com molts noiets juguen a bales i a *cartrons*, ell jugava sempre amb uns saquets de monedes d'or.

I mireu si n'hi havia d'haver de monedes que, si per atzar algun cop sortia a jugar al balcó de casa seva, la brillantor d'aquell muntet d'or aclaria tota la plaça.

Però no us penseu pas que aquell nen fos massa feliç amb tantes riqueses, no! Allò d'haver de jugar sempre solet, l'avorria qui-sap-lo. I és que Nostre Senyor ens pot donar coses que,

de vegades, amb tot l'or del món no es troben.

Una d'aquestes coses, per al nen ric hauria estat un germanet, per tal de fer-li companyia. Però s'havia de conformar amb la santa voluntat de Nostre Senyor.

El nen ric s'anomenava Guillem—Guilleminet, que li deien els seus pares—nom d'emperadors i de cavallers.

I cada nit, quan s'allitava, repetia tres vegades aquesta pregària:

—Bon Nostre Senyor
tingueu compassió
d'aquest infantó
que està sol, solet
i voldria un germanet.

Mes sol s'adormia i sol es desper-tava.

* * *

Mentrestant també vivia un nen pobre, molt pobre. No tenia res: ni pare, ni mare, ni germanet, ni germaneta, ni parent, ni benvolent. Ben mirat, ni nom tenia.

Els pares del nen pobre havien estat llenyataires i habitaven una cabana al cor del bosc. Una nit de tempesta caigué un llamp i els occí.

El nen pobre, que dormia en un bressolet, a l'endemà vinga plorar de gana, vinga plorar de gana. Era encara menut, menut, i no capia res del que esdevenia al seu entorn.

Una cabreta salvatge que sentí els plors de l'infantó, se n'apiadà i l'alletà fins que va ésser grandet.

I el nen pobre—que molts li deien «Xicarró»—davallava de tant en tant a la vila a vendre herbetes remeieres.

—Romaní, espígol, farigola, sajolida...!—cridava el Xicarró.

Les vilatanes n'hi compraven, i era així com el nen pobre s'afanyava el seu pa de cada dia.

El Xicarró, abans d'adormir-se, també deia la seva oració:

—Pare Nostre que esteu en el cel, per berenar doneu-me pa amb mel; santificat sia el vostre sant nom, i féu que sempre m'estimi tothom.

Però el pa amb mel no venia mai, i hauria dit que tampoc ningú no se l'estimava.

Un dia que el nen pobre passava pels carrers de la vila carregat amb el feixet d'herbetes remeieres—que ningú no li comprava perquè era al bo de l'estiu i ja no hi havia ni encostipats, ni migranya, ni abellia de menjar sopes de farigola—quan arribà a la plaça restà enlluernat de la brillantor d'or del balcó del nen ric.

Aquest jugava indolentment amb les monedes, sense adonar-se per a res del nen pobre, que el contemplava de baix estant.

De sobte es sentí: *clinc!*

Era que havia caigut una moneda de Guilleminet damunt les lloses de la plaça.

El Xicarró s'apressà a collir-la per tal de retornar-la al seu petit amo—perquè el nen pobre, de lladre no en tenia res—però el nen ric, que aleshores guaità entre els ferros de la barana del balconet, va dir-li:

—No cal pas que me la tiris, nen!
Queda-te-la per a tu, que jo ja en tinc
d'altres.

El Xicarró, amb la moneda d'or a
les mans, quedà d'allò més astorat. En
sa vida no n'havia vist cap, i podeu
comptar si en tenia d'alegria! Gairebé
tenia més alegria que gana; i això que
de gana n'hi sobrava.

Tot just aquell dia no havia fet ni
un miserable dineró de les herbetes—
que encara portava a coll-i-be—i no
sabia si podria tastar ni pa tan sols.

—Gràcies, moltes gràcies, nen ric!
—cridà el Xicarró, amb joïós agraï-
ment.

Guilleminet brandà la maneta com
qui fa adéu!, adéu!, i es posà a jugar
novament amb els seus saquets de mo-
nedes d'or.

El Xicarró sentia que el cor li sal-
tava d'alegria, i ell també començà a
saltar tot perdent-se carrer enllà.

Entrà a casa d'un forner—noi, qui-
na oloréta de pa tou!—i comprà tot un
pa sencer. Després el sucà amb mel,

i aquella tarda sí que per berenar pogué menjar pa amb mel, com demanava cada vespre en la seva oració.

I quan el sol s'anà ponent, ponent, el nen pobre tornà cap al bosc a passar la nit com sempre a la seva petita cabana.

Aquell cap-al-tard, però, hi anava més content, perquè portava un bé de Déu de minestra, i encara li restaven una colla de diners de la moneda d'or.

Això sí, abans d'adormir-se, tornà a dir l'oració:

—Pare Nostre que esteu en el cel,
per berenar doneu-me pa amb mel;
santificat sia el vostre sant nom,
i féu que sempre m'estimi tothom.

* * *

Passaren uns dies.

El nen ric s'avorria, s'avorria entre mig dels seus saquets d'or.

I un vespre, abans d'allitar-se, pregà amb més fervor que mai:

—Bon Nostre Senyor
tingueu compassió
d'aquest infantó
que està sol, solet
i voldria un germanet.

Després una son molt-dolça li aclucà
els ulls i restà adormit profundament.

A l'endemà, quan Guilleminet es
despertà, no era pas a casa seva. Mirà
estranyat al seu entorn i es trobà al
mig d'una cambreta petita, petita, sen-
se cortinatges ni cap mena d'agença-
ment.

En aquella cambra només hi havia
una finestreta.

Guilleminet corregué a guaitar-hi.

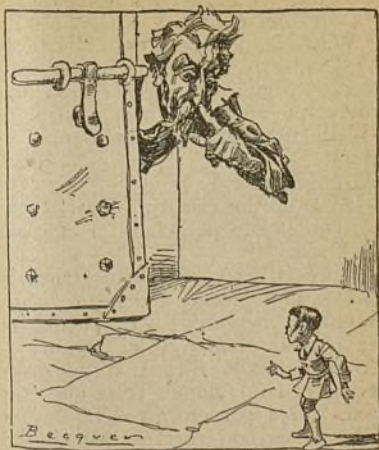
I tant com no era a casa seva!

Allò era el cim d'una torre alta,
molt alta, d'un castell en ple camp i
amb el bosc a la vora.

El nen ric es sentí pobre, pobre del
tot. I es posà a plorar i més plorar.

Quán gairebé als seus ulls ja no li
quedaven llàgrimes, una remor molt
estranya l'esglaià. I per la porteta de
la cambra—que s'obrí sobtadament—

*...tragué el cap—només el cap, que era
molt gros—el gegant...*

tragué el cap—només el cap, que era molt gros—el gegant... que devia ésser l'amo del castell.

—¿Què és això de plorar tant, marrec? Qualsevol es creuria que et maltracten—digué el gegant, amb una veuarra que ressonava com un tro.

Guilleminet emmudí d'allò més esgarriat.

El gegant afegí:

—Si et torno a sentir plorar, t'agafaré d'un pessic pel clatell i et couré a la brasa.

Després d'això, el gegant tancà la porta de la cambreta i desaparegué.

Vosaltres pensareu: ¿I per què va anar a robar al nen ric el gegant?

Això és molt difícil d'endevinar. Potser, fet i fet, només volia que s'en-greixés força per crospir-se'l.

El que és ben cert és que Guilleminet romania molt trist.

I aquell dia passà hores i més hores guaitant per la finestreta.

I quan l'àngel de la son li elogué dolçament les parpelles, ell pregà:

—Bon Nostre Senyor
tingueu compassió
d'aquest infantó
que està sol, solet
i voldria un germanet.

* * *

El nen pobre, com que aleshores era al bo de l'estiu i a les nits feia molta xafogor, dormia fora de la barraqueta.

Un vespre, quan estava mig ensu-nyat, sentí una remor i un fresseig de fulles vora seu.

Ell pensà, de primer antuvi: «Això és la marinada que ara bufa.»

Però no era la marinada, no! Prou que se n'adonà quan obrí els ulls esparverat de tanta fressa.

Era un gegantàs més alt que els pins que travessava afuat el bosc. A les mans portava quelcom ben embolcallat, i mirava de tant en tant endarrera, talment com si tingués por d'ésser descobert.

El Xicarró l'anà seguint amagat entre les bardisses; això sí, havia de cór-

*Era un gegantàs més alt que els pins
que travessava ajuat el bosc.*

rer m
P
tàs e
pobr
De
carré
care
gran
gega
El
més,
nebr
A
a la
fou
vinà
Co
folle
uns
carre
tita.
E
ben
—qu
I
ronc

rer molt per tal de no perdre'l de vista.

Per sort feia lluna clara, i el gegantàs era tan alt que de molt lluny el nen pobre el veia.

Després de trescar tota la nit, el Xicarró es trobà que a l'altra banda de carena hi havia un castell gran, molt gran. Figureu-vos que era el castell del gegant.

El Xicarró, aleshores ja no caminà més, i es posà a dormir sota uns ginebrons.

A l'endemà veié guaitar el nen ric a la finestreta més alta del castell, i fou llavors quan el nen pobre endevinà tot el que passava.

Corregué al cor del bosc i cridà un follet. Aquest no es féu esperar. Parlà uns moments a cau d'orella amb el Xicarró, i li donà una coseta petita, petita.

El nen pobre, aleshores, esperà—ben quietó arraulit entre les bardisses—que arribés la nit.

I un cop fou nit entrada i sentí els rones—uns rocs llargs i fastigosos—del

- gegant, el nen pobre se n'anà al peu del castell, al dret mateix de la finestreta per on havia vist guaitar Guilleminet, colgà un pinyonet a terra—que era el que li havia donat el follet—i digué:

—Pinet, pinet,
puja ben dret
i enfila't destre
fins la finestra.

Als breus moments del pinyonet en nasqué un pi que anà creixent, creixent, i en un dir Jesús ja era més alt que el mateix castell.

El Xicarró s'hi enfilà, alliberà el nen ric de les urpes del gegantàs, i ambdós correueren cap a la casa de Guilleminet.

Ací els reberen amb una alegria immensa, i d'aquell dia ençà Guilleminet i el Xicarró foren com germans, car visqueren juntets sempre, i ambdós pogueren veure satisfets llurs desitjos.

R. BIR

—Apa, noi, vina, que ja tinc la galleda preparada i et rentaré els peus.

—Ai, no vull.

—I ara! ¿per què no vols?

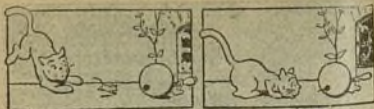
—Perquè és cosa de ximpls *ficar els peus a la galleda.*

—
CONVERSA

—¿On és ta mare?

—A comprar el que acabes de dir.
LLÀTZER TORÀ

L'HISTORIETA A L'ESTRANGER

Dins la pilota s'amaga

la rata que cerca el gat,

i tot jugant troba el medi

d'enfilar-la i... patatxap!